

[Robert Mikkelsen.]

synes, at hvis det ikke er forsvarligt at beskikke en Sagfører i en saadan Sag, af de Grunde, der her er Tale om, saa er det egentlig heller ikke forsvarligt at lade den paagældende fortsætte med at drive Sagfører-virksomhed.

I det hele taget vilde jeg finde det mere tiltalende, om man kunde følge det Forslag, der er fremsat fra Sagførerraadet, og hvorefter Hvervet som Sagfører i beneficerede Sager og offentlige Sager skulde gaa paa Tur mellem alle de Sagførere, som ønskede at paatage sig disse Hverv, og med Ret for den enkelte til uden for Turen at paatage sig de Sager, hvor særligt Ønske om netop denne Sagførers Assistance fremkom. Saa fremt man ønskede at udskyde enkelte, kunde det jo lige saa godt ske paa Forhaand.

Det er sikkert tilstrækkelig bekendt, at den nuværende Ordning med de beskikkede Sagførere ikke altid virker tilfredsstillende. Den tiltalte har ofte Fornemmelsen af, at den beskikkede Forsvarer ikke virkelig arbejder for at varetage hans Interesser. Der er naturligvis mange Tilfælde, hvor en saadan Fornemmelse ikke opstaar og ikke kan opstaa, og mange andre Tilfælde, hvor Fornemmelsen, hvis den opstaar, er ganske ubegrundet; men naar dette er sagt, er der heller ingen Grund til at lægge Skjul paa, at Fornemmelsen i en hel Del Tilfælde er berettiget.

Det Forslag, her er fremsat, tjener en sand Retsplejeinteresse, nemlig Samfundets Interesse i, at alle sigtede ikke blot har en omhyggelig, samvittighedsfuld Forsvarer, men ogsaa selv har en sikker Følelse af, at dette er Tilfældet.

Jeg mener, at Forslaget vilde være mere konsekvent i den Form, hvori det har været forelagt fra Sagførerraadets Side, og dette Spørgsmaal vil jeg ogsaa gerne have Lejlighed til at drøfte i et Udvalg. Af den højtærede Justitsministers Udtalelser i Landstinget og af den ærede Ordfører for Venstres (Lorentzen) Udtalelser her ser jeg, at Ministeren og den ærede Ordfører selv viser betydelig Sympati for en Reform i den Retning, jeg her har nævnt, og det skulde glæde mig, om vi fra vor Side kunde støtte Ministerens Ønsker om en lidt mere konsekvent Gennemførelse af de Ideer, der ligger til Grund for dette Forslag, og som jeg tror vi er ganske enige med den højtærede Minister i.

Til sidst er der de nye Ændringsforslag, som er kommet til under Landstingets Behandling, nemlig Forslagene om Behand-

lingen af Sagførere, der uden at have gjort sig skyldig til Straf har optraadt unationalt under Besættelsen. Maa jeg straks bemærke, at vi uden videre tiltræder Ændringsforslagene til § 119 og § 146, hvorefter ny Beskikkelse som Sagfører forudsætter, at den paagældende under Besættelsen har optraadt korrekt. Jeg kan derimod ikke paa samme Maade tiltræde de nye Bestemmelser, § 145 a og § 145 b, som bemyndiger Sagførerraadet til at træffe Afgørelse om Suspension af Sagførere, der har forset sig paa denne Maade, og om Anke af saadanne Afgørelser.

Efter Besættelsen er der inden for talrige Fag og Foreninger nedsat Æresretter til at træffe Afgørelse om Forholdsregler over for dem, der har optraadt unationalt. Det er naturligvis oftest i den bedste Mening, disse Retter er nedsat, og der er sikkert ogsaa i de fleste Tilfælde truffet meget fornuftige Afgørelser. Men det gælder ikke overalt. Disse Æresretter har haft en højst uensartet Sammensætning og en meget varierende Arbejdsmaade, og deres Afgørelser er derfor langt fra alle lige motiverede. I Almindelighed kan dette vel være et Spørgsmaal, som der fra Lovgivningsmagts Side næppe er tilstrækkelig Grund til at blande sig i, men der er dog Erhverv og Foreninger, hvor dette ikke gælder.

For Tjenestemændenes Vedkommende fik vi den ekstraordinære Tjenestemandsdømstol, men vi har i høj Grad savnet en tilsvarende Institution for visse andre Erhverv, nemlig de Erhverv, der udøves i Henhold til offentlig Beskikkelse eller Autorisation, og hvor det offentlige paa den ene Side stiller visse Kvalifikationskrav og til Gengæld over for Befolkningen ligesom giver en vis Garanti for de paagældendes Egnethed for Hvervet. Det gælder ikke blot Sagførere, det gælder ogsaa Læger, Dyrslæger, Landinspektører, Apotekere og maaske et Par andre Kategorier, ikke ret mange for øvrigt, og inden for de forskellige Grupper drejer det sig ikke om ret mange Tilfælde; det er ikke et meget omfattende Spørgsmaal. For disse Erhvervs Vedkommende kan Spørgsmaalet om nationalt værdig Optræden ikke paa nogen Maade indskrænkes til et Spørgsmaal om, hvorvidt Kollegerne i Faget finder kollegiale Hensyn krænkede. Her er der Spørgsmaal om de Forudsætninger og Krav, der fra det offentlige Side maa opretholdes, for at Beskikkelsen eller Autorisationen fortsat kan være gyldig.

Selve de Disciplinærbestemmelser, der her indføres, er efter mit Skøn rimelige